

reportatge fotogràfic

Cuidadores de gent gran

TAT PARÍS > TEXT I FOTOS

Moltíssimes dones hondurenyes es veuen obligades a deixar les seves famílies per anar-ne a cuidar d'altres, anònimes.

Arriben carregades de somnis i esperança, per mirar de deixar enrere el fantasma de la misèria, l'espectre de la pobresa, el registre del dolor... pensant en un nou paradís.

Ben aviat s'adonen que aquest paradís és convuls, estrany, amenaçador i poc complaent. Però ara ja no hi ha marxa enrere. Per a elles comença una nova vida en què el seu únic signe d'identitat és el d'estrangeres, apàtrides, indocumentades...

La Juana és una d'aquestes dones valentes que ho han deixat tot per anar a fer de cuidadores de gent gran.

Fa poc temps que ha arribat i, amb tota la il·lusió, inicia una nova vida amb gent nova i cares noves. A mesura que passen els dies, s'adona que aquest procés d'acompanyament no és ni tan suau ni tan amable com s'imaginava: l'univers de la gent gran és especial, i les exigències dels seus cossos malalts necessiten atenció permanent. Aquestes

circumstàncies afavoreixen que el sentiment d'enyorança i el record dels seus impregnin a poc a poc la seva vida i l'acompanyin seguint un camí paral·lel.

Ara més que mai, a la Juana se li fa palesa com és de fràgil la condició humana, no només la dels vells, sinó també la seva pròpia.

Aquest reportatge s'ha pensat per profunditzar en la convivència d'aquests dos móns: el nostre, on el protagonista és la vellesa i la malaltia, i el seu, prenyat sovint de soledat, enyor i desplaçament. Vol ensenyar allò que normalment no es veu però que en canvi és tan present a casa nostra.

Les fotos són una invitació a la contemplació d'alguns fragments d'aquesta quotidianitat. Mostren el que fa —però també el que sent— una d'aquestes dones que aparentment viu al marge, quasi sense rostre.